

водночас, обов'язками банку є надати грошові кошти (кредит) позичальнику у розмірі та на умовах, встановлених договором (ст. 1054 ЦК).

Боржником зобов'язання за договором не виконані, оскільки в установлені строки належні з нього платежі він не здійснював.

Тобто, кредитна установа, зважаючи на порушення її права, пов'язаного із несвоєчасними виплатами, зобов'язана звертатися за захистом до суду.

Підстави вважати, що договір між сторонами переукладений на тих же умовах, відсутні, оскільки по закінченню строку договору банк клієнту нових грошових коштів не нараховував і нової платіжної картки не надавав.

Умова кредитного договору, за якою він «автоматично пролонгується на такий же строк» і за якою виконання обов'язків покладається лише одну із сторін, штучно перетворює строковий кредитний договір на безстроковий, а сплата процентів за користування кредитом, за своєю правовою природою є замаскованими штрафними санкціями, яка дозволяє банку додатково нараховувати проценти на проценти, без врахування строку позовної давності, який встановлений як для стягнення суми основного боргу (кредиту та процентів на кредит), так і для стягнення штрафних санкцій, які позивач намагається видати за «плату за кредит».

Оскільки боржником не виконані зобов'язання за договором, а перебіг позовної давності, відповідно до ст. 261 ЦК України починається від дня, коли особа довідалася або могла довідатися про порушення свого права або про особу, яка його порушила, а обставини, які можуть бути підставою для переривання чи зупинення перебігу позовної давності по таким категоріям справ відсутні, стягнення основного боргу та інших нараховань можливе лише у межах загальних і спеціальних строків позовної давності, початок перебігу якої починається з моменту, коли боржник своєчасно не вніс черговий платіж.

Нормотворчий процес прийняття люстраційного законодавства України

Зеркаль М.М., доктор історичних наук, професор кафедри історіографії, джерелознавства та спеціальних історичних дисциплін Навчально-наукового інституту історії політології та права Миколаївського національного університету імені В.О. Сухомлинського

Фактично з березня 2014 року різні політичні сили намагалися провести свої законопроекти про очищення влади. В принципі таких проектів було-шість[15]. Всі вони різнилися як за стратегією застосування, так і за метою.

Аналізуючи саму назву закону мимоволі приходить думка про певне запізнення «очисних» процесів в Україні. В пострадянських країнах люстраційні процеси відбулись відразу після падіння комуністичних режимів. Завдяки люстрації було регламентовано доступ до державних посад для осіб пов'язаних у минулому з комуністичним апаратом. В нашій державі склалась така ситуація, що практично все радянське керівництво залишилось на нових керівних посадах, а відповідно і було ініціатором гальмування люстрації.

Ідеологічно процес люстрації легітимізує нову владу шляхом рішучого відмежування від старої злочинної влади. Існує думка, що сучасний парламент здійснює спробу викоренити з державного апарату представників колишньої влади. Причому специфіка люстрації в Україні полягає в тому, що робиться спроба одночасно здійснити перевірку співпраці зі спецслужбами Радянського Союзу. Здійснити цей процес в умовах збереження таємниці над фондами СБУ майже неможливо. Сам факт потреби проведення на законодавчих підставах в

Українській державі люстрації не викликає сумніву у всіх українців. Затримка з цим породила так звані «народні люстрації», коли суспільний контроль виходить за межі і перетворюється на вуличне свавілля. Це безумовно є протиправним діянням, але демонструє бажання населення до євроінтеграції.

Нарешті 16 вересня 2014 року Верховною Радою України з третьої спроби був ухвалений Закон України «Про очищення влади», підписаний Президентом П.Порошенком 3 жовтня 2014р. та опублікований в офіційному виданні(газета «Голос України», «Урядовий кур'єр») і який набрав чинності 16 жовтня 2014 року.

Далі, 18 жовтня 2014 року Служба зовнішньої розвідки України звернулася до Конституційного Суду України з проханням надати тлумачення положень пункту сьомого частини першої статті 3, пункту другого частини другої статті 3, частини третьої статті 4 та частини першої статті 2 Прикінцевих та перехідних положень Закону у співвідношенні із частиною другою статті 1 Закону про люстрацію, а також тлумачення статті 19 Конституції України в контексті вищезазначених положень Закону про люстрацію та статті 64 Конституції України. 17 листопада 2014 року Верховний Суд України звернувся до Конституційного Суду України, оскаржуючи конституційність пункту 6 частини першої, пункту 2 частини другої, пункту 13 частини другої, частини третьої статті 3 Закону про люстрацію. Закон, який стосувався люстрації суддів (Закон про відновлення довіри до судової системи України) був раніше прийнятий Верховною Радою 8 квітня 2014 року. Вказаний закон отримав експертну оцінку Радою Європи і наразі залишається чинним.

Сам термін «люстрація» є латинським і бере свій початок із античних часів. Так у греко-римській міфології він мав значення очищення від моральної скверни. Вона могла застосовуватися у разі скоєння якого-небудь злочину. З плином часу в період афінської демократії слово застосовувалося у сучасному розумінні з метою подолання негативних наслідків попередніх політичних режимів авторитарного спрямування. Багато науковців сьогодні застосовують наступну дефініцію цього поняття: люстрація становить систему політичних рішень, що приймаються відразу ж після переходу від авторитаризму у відношенні до індивідів на основі того, що було ними вчинено або що було вчинено щодо них за часів минулого режиму [10, с.66] . Люстрація визначається як очищення влади (люстрація), тобто встановлена цим Законом або рішенням суду заборона окремим фізичним особам обіймати певні посади (крім виборних посад) в органах державної влади та органах місцевого самоврядування.

Таким чином, метою люстрації з одного боку є захист української демократії, досягнення правди та засудження винних у політично-вмотивованих злочинах. З іншого ж боку - юридичне забезпечення ретроспективної або перспективної справедливості. Аналізуючи ці два види «очищення влади» слід зазначити, що вони є принципово протилежними. Ретроспективна люстрація націлена на покарання осіб, які визнаються винними у минулих злочинах при колишніх режимах. Люстрація, що спрямована на досягнення перспективної справедливості передбачає заборону доступу до управління тим особам, які становлять загрозу належному функціонуванню демократичного режиму. На таких підвалинах і ґрунтується ЗУ «Про очищення влади» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 44, ст.2041).

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28 червня 1996р. із змінами та доповненнями/(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141). -[Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Закон України «Про очищення влади» від 16 вересня 2014р. №1682^НУ/(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2014, № 44, ст. 2041.- [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1682-18>

3. Деякі питання реалізації Закону України «Про очищення влади» від 16 жовтня 2014р.№563. Постанова Кабінету міністрів України.
4. Про затвердження плану проведення перевірок відповідно до Закону України «Про очищення влади» від 16 жовтня 2014р. №1025-р.-Розпорядження Кабінету міністрів України.
5. Про затвердження Порядку проведення перевірки достовірності відомостей, передбачених пунктом 2 частини п'ятої статті 5 Закону України «Про очищення влади», та форми висновку про результати такої перевірки. Наказ міністерства фінансів України від 03.11.2014., №1100. Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 04 листопада 2014 р. за N 1385/26162
6. Про затвердження Положення про Єдиний державний реєстр осіб, щодо яких застосовано положення Закону України «Про очищення влади» Наказ міністерства юстиції України від 16.10.2014., №1704/5. Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 16 жовтня 2014 р. за N 1280/26057
7. Венеціанська комісія. Попередній висновок щодо Закону України «Про очищення влади» (Закон про люстрацію)(28 листопада 2014 р.) [Електронний ресурс]. - Режим доступу : http://www.lyustratsiia.gov.ua/doc2/2014%2811%2928_venetsianska_komissiya.php
8. Всеукраїнський тиждень права. Круглий стіл «Люстрація як основний метод очищення влади від корумпованих елементів» [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://sfnuvs.sumy.ua/naukova-dijal/39-science/547-vseukrajmskij-tizhen-prava-kruglij-stil-lyustratsiya-yak-osnovnij-metod-ochishchennya-vladi-vid-korumpovanih-elementiv.html>
9. Закон про люстрацію. Що доведеться змінити? [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://meest-online.com/ukraine/policy/zakon-pro-lyustratsiyu-scho-dovedetsya-zminyti/>
10. Шевчук, С.В. Люстрація та ретроактивна справедливість: європейські стандарти захисту прав людини при переході до демократичного правління / С.В. Шевчук // Юридичний журнал. - 2006. - №2. - с. 65-81.
11. Косвінцев, О.М. Люстрація: як українцям очистити владу від «накипу» / О.М. Косвінцев [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://zakid.net/news/showNews.do?lyustratsiya_yak_ukrayintsyam_ochistiti_vladu_vid_nakipu&objectId=1286662.
12. Перестороги з боку Венеціанської комісії не лякають сучасних «очисників влади». [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://verhovenvstvo.com/view/7976>
13. Сахно, О. Що таке люстрація? З досвіду країн колишнього союзу / О. Сахно [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://podrobnosti.ua/oriipno/2005/01/24/175185.MtI>.
14. Опренко Марія Вакцина від люстрації, або Чому врахування іноземного досвіду при очищенні державної влади є життєво необхідним для України? №38 (1180) 20.09- 26.09.2014 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://zib.com.ua/ua/101523-chomu_vrahuvannya_inozemnogo_dosvidu_pri_ochishchenni_derzhav.html
15. Лавриненко, І. Якщо неправильно проводити люстрацію, вона переростає в репресії / І. Лавриненко [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://ua.racurs.ua/470-vakscho-nepravylno-provodyt-lyustraciju-vona-pererostaie-v-represiyi>.

Про стан забезпеченості життєдіяльності деяких об'єктів установ виконання покарань

Колб О.Г., доктор юридичних наук, професор, директор ННПП НАВС
Ліховицький Я.О., здобувач Ужгородського національного університету

Постановка даного питання у зазначеній площині обумовлена тим, що, по перше, таким чином можна визначити вузькі місця в діяльності прокуратури, що пов'язана із здійсненням прокурорського нагляду у сфері виконання покарань України, та її потенційні резерви і можливості у цьому напрямку, а, по-друге, наблизити її функціонування до вирішення існуючих проблем виконання та відбудовання покарань в якості учасника кримінально-виконавчих правовідносин, зокрема тих, що пов'язані із забезпеченням безпеки суб'єктів і учасників діяльності у сфері виконання кримінальних покарань.

Додатковим аргументом з цього приводу виступає та обставина, що в нормативно-правових актах, що стосуються організації прокурорського нагляду, предмет якого визначений в ст. 26 Закону України «Про прокуратуру» [1], не досить чітко виписана процедура та питання, які підлягають перевірці при здійсненні зазначеного нагляду в ДКВС України. Зокрема, в наказі Генеральної прокуратури України від 02 квітня 2012 р. № 7 гн «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового